

RACHUBNY (1) ai

N pl subst rachubn(e).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Służący do prowadzenia rachunków:

Wyrażenie: »księgi rachubne«: Rationarius, substantivum. Regiftr/ xięgi ráchunkowe álbo ráchubne. Mącz 347c.

Cf RACHOWNICZY, RACHUNKOWY

JR